

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνδεκα κουτσο-Φλεβάρη,
καὶ Σαρακοστῆς τροπάρη.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνηκόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Χίλια κι' ἐνενήντα κι' ἑκατὸν ὀκτώ
καὶ τοῦ Βενιζέλου πέταγμα φρικτό.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἡ σεβαστὴ Σαρακοστή.

Μετὰ τὰ κουβαρνταλήκια,
Περικλῆ, τῶν Καρναβάλων,
μετὰ τὰ μασκαράδ' ἡκία
τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων.

Ἔστερ' ἀπὸ τόσους σάλους
καὶ τσελλοχοροὺς καὶ μπάλους,
ἔστερ' ἀπὸ τὴν λήθην τῶν δεινῶν καὶ τῶν βασάνων
καὶ ξεράντωμα καὶ γλέντι τῶν κλεινῶν ἱστοφάνων.

Ἔστερ' ἀπὸ μασκαράδες
κι' ἀπὸ μπόλικους παράδες,
ποῦ μοιράσθησαν καὶ τώρα
σὲ βραβεῖα καὶ σὲ δῶρα.

Ἔστερ' ἀπὸ γκαρίσματα
καὶ τόσα προγκαρίσματα,
καὶ τόσα ξεσβεγκώματα
καὶ μασκαροκαμώματα.

Ἔστερ' ἀπὸ κασιπάλην
σωμάτων καὶ ψυχῶν,
ἀνοίξωμεν καὶ πάλιν
τεμένη προσευχῶν.

Ἀθλους καὶ νῦν σκαρῶσαντες,
καὶ νῦν μσκαρευθέντες,
καὶ τώρα μουντζουρώσαντες,
μὴ καὶ μουντζουρωθέντες.

Ἐκείνην τὴν Ἀνόρθωσιν πρὸς τὸ παρὸν ἀφήσαντες
κι' εἰς Διόνυσον ἔρχετα μακκάρηοι τρυφήσαντες,

τὸ χάλι περιπαῖζαντες τοῦ καθενὸς Παρία,
ιδόντες νὰ διαβαίνουν τρᾶμ, ὡς φωτεινὰ θηρία.

Στολίσαντες καμχωτοὶ
μὲ σερπαντὲν καὶ κομφετί
τὴν γῆν τῶν Παραδείσων.

Ἦμνους τονίσαντες τρανοὺς
'στους Βάχχους καὶ τοὺς Σειληνοὺς
τῶν πάλαι Διονύσων.

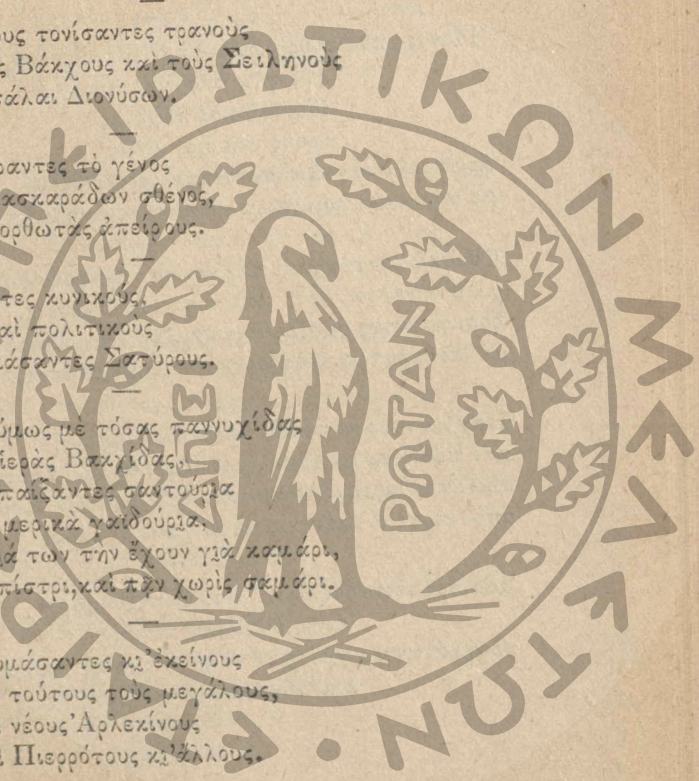
Ἐξάραντες τὸ γένος
καὶ μασκαράδων σθένος,
κι' ἀγορῶν ἀπειροὺς.

Ἰδόντες κυνικοὺς
μὰ καὶ πολιτικοὺς
θαυμάσαντες Σατύρους.

Λατρεύσαντες ἐκθύμως με τόσας παννυχίδας
τὰς ἱερὰς Βακχίδας,
καὶ παίζαντες σάτυρους
γιὰ μερικὰ γαϊδουρία.

ὁποῦ τὴν γαϊδουρίαν τὴν ἔχουν γιὰ καμάρη,
καὶ πᾶν χωρὶς καπίστρι, καὶ πᾶν χωρὶς σκαμάρη.

Θαυμάσαντες κι' ἐκείνους
καὶ ταύτους τοὺς μεγάλους,
καὶ νέους Ἀρλεκίνους
καὶ Πισερρότους κι' ἄλλους.

Θαυμάσαντες, τσιφούτη,
τούς μπάλους και τὰ πλούτη
πολλῶν μπακαλογάτων,
ποῦ με πολὺν ἀέρα
μᾶς ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα
ἐκ τῶν τετραπεράτων.

Μεθυμένοι μ' ἀμβροσίαν,
κι' ἔστεμμένοι με κισσοῦς,
και τελέσαντες θυσίαν
εἰς τοὺς μύσχους τοὺς χρυσοῦς.

Πρὸς συμμάχους και πρὸς φίλους προσφερθέντες εὐγενῶς
και ποδῖαις ὑγραῖς ἀρχόντων ἀσπασθέντες ταπεινῶς,
και μαθόντες μέσα στ' ἄλλα τῆς ἡμέρας γεγονότα

πῶς προστάται δυνατοὶ
ἔστειλαν στοὺς Κρήτας νότα,
ποῦ τῆς πρέπουν κομφετί.

Εὐχαριστήσαντες και νῦν μετὰ χαρᾶς τρελλῆς
προστάτας προσφιλεῖς,
ὁποῦ και πάλιν ἔδειξαν ἀνήκουστον εὐμένειαν
κι' ἐξείρετον εὐγένειαν.

Με φρόνημα γενναῖον
καθίσαντες εἰς νέον
και τρυφηλὸν συμπόσιον.

Σαρκάσαντες ἀκόμα
με τὸ ζυπνὸ μας σκῶμμα
πᾶν τίμιον, πᾶν ὄσιον.

Εἰς ἓνα κι' ἄλλον μῦθον
πιστεύσαντες ἐν γένει,
κυλίσαντες τὸν πίθον
τοῦ πάλαι Διογένη.

Φαγόντες και πιόντες πρεπόντως στὴν ὑγεῖα
γιαουρτοβαπτισμένων,
μὰ κι' ἄλλων με μπογια
λογῆς λογῆς θαμμένων.

Ἰδόντες και τοὺς κώμους και τὰς πομπὰς ἐκείνας
τῆς γῆς τῆς εὐκλεοῦς,
ιδόντες και κηφῆνας
νέους και παλαιούς

ἄρματα Καρναβάλων νὰ περιτριγυρίζουν
με μαλακὰς κοιλίας, ποῦ παραγουργουρίζουν.

Φουσκώσαντες και πάλιν και παραφουσκωθέντες
μ' ἐπαγγελίας νέας και τόσας ὑποσχέσεις,
βοσκήσαντες σὲ πλούτη, και ξανατονωθέντες
με θαυμαστῶν ντοτόρων τονωτικὰς ἐνέσεις.

Παχύναντες με νέους προϋπολογισμούς,
και ρίψαντες σὰν ράκη σὲ Καρναβάλων κάρρα
σκωληκοβρότους νόμους, παλῶν καιρῶν θεσμούς,
ὁποῦ ποτὲ μ' ἐκείνους δὲν εἴχαμε δεκάρα.

Ἰδόντες νέαν δόξαν κι' ἀπὸ τὰ πέζω μέρη
στῆς δόξης τὸ κονάκι,
προγιόρραντες γιὰ γούστο τὸν Κρητικὸ Λευτέρη
και τὸν Μαρκαντωνάκη.

Χρόνων ἀλησμόνητων ξεχάσαντες σαράκια,
ιδόντες και καρύτσαις πολλαῖς με φαναράκια,
μὰ και φανούς και φάρους ἀνορθωτῶν φωστήρων
κι' ἀνταύγειαν τυφλοῦσαν φανταστικῶν οὐνείρων.

Ἰδόντες ἀναμμένους και πάλιν τοὺς λαμπτήρας
τῶν δρόμων τῶν μεγάλων,
κι' ὑπὲρ τὸ φῶς ἐκείνων ἀφρίζοντας μυκτῆρας
ἀγρίων Καννιβάλων.

Κυττάζαντες πολλῶν δουτιαῖς
σ' εὐτυχίων πιθάρις,
και κάμποσαις κολοφωτιαῖς
νὰ φέγγουν σὰν φαναράκια.

Νάρκη ἀποτινάζαντες
ἀνθρώπων νυσταλέων,
και στρατιᾶν συνάζαντες
προσφύγων πειναλέων.

Με πράσσα στεφανώσαντες και μ' ἀγκινάρας φύλλα
τὰς κεφαλὰς ρητόρων,
κοσμήσαντες με σερπαντὲν και κομφετί ποικίλα
τοὺς τάφους προπατόρων.

Νομοσχεδίων Ἀτλαντας ἐπὶ τῶν ὤμων αἶροντες
και νεαροὶ και γέροντες,
με χαρτοπόλεμον δεινόν
ἐχθροὺς κατασυντρίφαντες,
και ψευδολεοντῆν τρανῶν
ὀργίλοι καταρρίψαντες.

Φούσταις κομψαῖς μαλάζαντες
Νυμφῶν και Ναιάδων,
και νέους ἀλαλάζαντες
θριάμβους μασκαράδων.

Βραβεύσαντες και Λύκεια,
κι' ὅλα τὰ μορμολύκεια,
κι' ὅλα τὰ προσωπεῖα.

Και πνευματώδεις τελετάς,
ποῦ μᾶς κατέπληξε μ' αὐτάς
ἡ πλάσις ἡ νηπία.

Χορεύσαντες, πηδῆσαντες,
κι' ἐφέτος τραγουδήσαντες
μεγάλοι και μικροὶ ξανά
τὴν γάτα μας τὴν γραία,
ποῦχει τὰ μάτια γαλανὰ
και τὴν οὐρὰ μακραιά.

Δεῦτε λοιπὸν ἀφήσωμεν τὰ τόσα μας ἀστεῖα,
και νήφοντες ἐν προσευχῇ κι' ἀληθινῇ νηστείᾳ
εἰσελθωμεν στὴν σεβαστὴν
κι' ἁγίαν Τεσσαρακοστήν.

Ἡμέρας λησμονήσωμεν μεγάλης ἀναιδεΐας
και πάντες ἄς συμψάλωμεν με συντριβὴν καρδίας.
Καλῶς στὴν τὴν Σαρακοστή με σκόρδα, με κρομμύδια,
και με τῆς Ἀνορθώσεως τὰ μυρωδάτα μὲνδια.

Καλῶς στὴν τὴν Σαρακοστή, ποῦ θὰ μᾶς ἐλαφρώσῃ
ἁμαρτημάτων θάλασσα,

Κι' οἱ τρεῖς μαζί φωνάζουν εἰς τὸν Προθυπουργό: 'στὴ σκάλα π' ἀνεδείκνεις ν' ἀνέβαινα κι' ἐγώ.

Κι' ὅπως νὰ μᾶς πουλήσουνε σὰν κι' ἄλλοτε καμπόσοι
γιὰ πράσινο χαβιάρι.

Καλῶς στὴν τὴν Σαρακοστή, ποῦ γινώσι θὰ μᾶς φέρῃ
και φρόνημα μεγάλη,
και τρεῖς παλῶι τσοπάνηδες τοῦ Κρητικοῦ Λευτέρη
ριχτήκαν στὰ καλά.

Τάδε προσεύχεται εὐλαδῶς κι' ὁ Περικλῆς ὁ παλαδός.

Π.— Κι' ἐγὼ τοὺς ρύπους τῆς ψυχῆς
μαζί σου θ' ἀποπλύνω,
και σὲ τεμένη προσευχῆς
τὸ γόνυ μου θὰ κλίνω.

Δεῦτε λοιπὸν ἐνάρετοι φανῶμεν ἀληθεῖς,
δεῦτε πρὸς τὴν Ἀνθρώπων βαδίσωμεν εὐθεῖς.
Δεῦτε ἐλαφρώσωμεν, παιδιὰ, τὸ ψυχικὸ μπαλόνι
ἀπὸ σαβυρ' ἁμαρτιῶν, και νῦν ἐν μετανοίᾳ
ὅλοι τὰ στήθη τυφώμεν σὰν τὸν γνωστὸ Τελῶνη,
ποῦ κατὶ θάλαζας κι' αὐτὸς ἀπὸ τὰ Τελωνεῖα.

Δεῦτε μετανοήσωμεν... κι' ἐγὼ σποδὸν θὰ ρίψω
ἐπάνω στὴν ἁμαρτωλὴν
και ρυπαρὰν μου κεφαλὴν,
και μ' ἓνα τοῦβλο, Φασουλῆ, τὸν ἀφάλο θὰ τρίψω.

Μὰ τί χαρὰ μεγάλη!..
ἀπὸ τὸ Καρναβάλι
στῶν ἐκλογῶν τὴν ζάλην,
κι' ἀπὸ τὴν μιὰ κραυγὰν
θὰ πέσωμε στὴν ἄλλη.

Ἄσπρο σὲ νέους και παλῶς, ποῦ νὰ πᾶν γόνα,
κατέλθωμεν, κατέλθωμεν εἰς ἐκλογῶν ἀγῶνα,
και πάλιν ἄς τρυφήσωμεν στὸ θέαμα τῆς κάλπης,
και δι' αὐτῆς ἀνέλθωμεν εἰς ἰδεώδεις Ἀλπεῖς.

Καλῶς στὴν τὴν Σαρακοστή, ποῦ θὰ μᾶς ξετρελλάνῃ..
καλῶς στὴν... νέαις ἐκλογαῖς θὰ μᾶς παραγγίλουν,
και παραγγίλοι θὰ σταλοῦν κι' ἀπὸ τὴν Κεῦκωνη
ἐπαγγελίας ἀγαθὰς νὰ μᾶς παραγγίλουν.

Καλῶς στὴν τὴν Σαρακοστή με κάλπαις Ἀραπίναις,
καλῶς στὴν με τοὺς ἀχνύες και με τὰ καλὰ ἀράκια,
καλῶς στὴν με καλόγνωμαις, καλῶς στὴν και με πίνες,
ποῦναι κουμμένα μέσα τῶν λαμπρὰ μαργαριταῖα.

Καλῶς στὴν τὴν Σαρακοστή χωρίς παλῶν θρωπιαῖς,
ὁποῦ πολλοὶ καταμαυροὶ θὰ ἔχουν σὰν τῆς σουπιαῖς.
Ἄς μὴν ἀκούσωμε, παιδιὰ, τὸν μπαρμπά μας τὸν ψεύτη,
ὁποῦ τρανὰ προγράμματα κολᾷ στὰ πισινὰ μας,
κι' ἐλᾷτε σὲ κρυστάλλινο και λαμπερὸ καθρέφτη
νὰ καθρεφτίσωμε σεμνοὶ τὰ πάλῃ μουτρά μας.

Μακάρι ἢ πρὶν ἀναιδεῖα,
και τώρα νὰ σκεδῇ
κι' ἐμεῖς ἄς σχεδιάσωμεν.

Ἄς σπεύσωμεν σὲ καπνελιά,
και νὰ μούτρα με παλῶν
στενωῶς ἄς συνδύσωμεν.

Ἄς ἔλθωμε σὰν ἐκλογεῖς
τοιαύτης πανμνήτου γῆς
'λιγάκι' στὰ καλά μας.

Νηφάλιος συλλογισμός,
κι' ἄς δώμε τί συνδυασμός
θὰ γίνη' στὰς Καλάμας.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ δός μας' λίγο νοῦ.
Σαρακοστή, Σαρακοστή, γαλήνη κι' ἡσυχία,
καὶ σκόρδων εὐωχία.

Ἄς μὴν ἀνάβουν μὲ χοροὺς ἢ φτέρναις κι' ἢ πατούναις,
ἄς παύσουν πλέον ν' ἀντηχοῦν τῶν Βάκχων ἐπινίκεια,
καθένας τῆς Ἀποκρηᾶς ἄς βγάλη τῆς μπουτσούναις
καὶ νέου πατριωτισμοῦ νὰ βάλῃ μορμολύκεια.

Χωρὶς ἀναίδειαν μαίμοις
σὲ νέων ἐκλογῶν βομβοὺς
τελέσωμεν θυσίας.

Ψ' ἦτοῦς ἄς συγκομίσωμεν,
κι' ὅλους ἄς τοὺς νομίσωμεν
ἀνορθωτὰς Μεσσίας.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
καὶ δός μας' λίγο νοῦ,
κι' ἄς μποῦμε μὲ κατάνυξι' στῆς Ἐκκλησίαις μέσα,
κι' ἄς δώμε κι' ὁ Μερλόπουλος τί κάνει μὲ τὸν Φλέσσα.

Μὲτὰ τοῦ Βενιζέλου πτήσις, ποῦ σὲ κάνει νὰ σαστίσης.

Φ.— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ πετᾷ;

Π.— Ποιὸς εἶναι;

Φ.— Δὲν τὸν ξέρεις;

Πετᾷ πετᾷ τὸ πουλί, πετᾷ κι' ὁ Λευτέρης.

Πετᾷ πετᾷ τὸ πουλί, πετᾷ τὸ περιστέρι,
πετᾷ κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ μεγάλο χέρι.

Πετᾷ πετᾷ κι' ὁ Πουλῆς,
πετᾷ κι' ὁ σπουργίτης,
πετᾷ πετᾷ κι' ὁ πολὺς
τοῦ κράτους Κυβερνήτης.

Πετᾷ πετᾷ κι' ὁ πελαργὸς
κι' ὁ κόκορας κι' ἡ κότα,
πετᾷ κι' ὁ Πρωθυπουργὸς
ἀπ' ὅλους πρῶτα πρῶτα.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη, ρίξε μιὰ ματιά σου γαυρῇ
'στὴν Ἀνόρθωσι τὴν μαυρῇ,
ποῦ σ' ἀκολουθεῖ πιστά.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη τολμηρὸς μ' ἀεροπλάνο
στρέψε' δὲς ἀπ' ἐκεῖ πάνω
κόμματα παλῶν γνωστά.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη δὲς τὸν Κόντε, δὲς τὸν Βάλλη,
δὲς καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη
διαδῆλωσι τρανή.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, ἀερόφιλε μεγάλε,
κι' ἐξ ἀεροπλάνων βγάλε
μιὰ δικαστῶν φωνή.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, σὺ τοῦ Πειραιῶς δημότη,
στρέψε' δὲς τοῦ Μιστριώτη
τὸ καπέλο τὸ ψηλό.

Σὺ ποῦ μέσ' στὴν οὐρανίαν δολιχοδρομεῖς στιβάδα,
στρέψε' δὲς καὶ τὸν λογάδα
κομματάρχη σφριγηλό.

Π.— Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος νεῦσε κι' ἀπὸ τὸν αἰθέρα
νὰ τρομάξης πέρα πέρα
ἐλλοχῶντας φωνασκούς.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος μέσ' στῶν ἐκλογῶν τὴν πάλῃ
φούσκωσε μ' ἄερα πάλι
Ἀνορθώσεως ἀσκούς.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, καὶ μὲ τόσην εὐπραγίαν
πρὸς νεφελοκοκκυγίαν
τοὺς Ρωμηοὺς καθοδηγεῖς.

Σὺ κυβέρνησε κι' ἐξ ὕψους τῶν Ρωμῶν τὴν σκολέδα,
καὶ 'στὸν Πειραιᾶ κτέδα
νὰ ψαρέψης ἐκλογεῖς.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, στρέψε' δὲς, ἀεροδάτη,
καὶ καθένα μας προστάτη,
ποῦ τὰς πτήσεις μας γελᾷ.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος κι' ἔφριξαν καμπόσαις σπείρας,
πῶς ἀλήθεια δὲν ἐπῆρες
καὶ τὸν Κλέαρχο ψηλά;

Φ.— Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος καὶ πρὸς τᾶνω τρέπεσαι,
πρόσεχε καλὰ μὴν πέσης,
κι' ὅσοι μένουν δίχως θέσεις
ξεφωνίσουν: ἔπεσε.

Σὺ ποῦ πέταξες πρὸς θάμβος ὄλης τῆς φυλῆς τῆς χαίνης,
καὶ τὸν οὐρανὸν ἐλαύνεις
σὰν προφήτης Ἐλισσαί.

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, κεφαλὴ φιλελευθέρᾳ,
σκέπε κι' ἀπὸ τὸν αἰθέρα
τοὺς πιστεύοντας εἰς σέ.

Σὺ ποῦ νέα καθεστῶτα, νέους νόμους ἔταξες,
μέσ' στ' ἀεροπλάνο μπηχες κι' ἐλαφρὸς ἐπέταξες,
καὶ καθένος ἐρωτᾷ:
ποιὸς ἐκεῖνος ποῦ πετᾷ;

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος κι' ἐκτισες ἀεροκῆστρα
κι' ἐκουτούλησε μὲ τᾶστρα
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς.

Πάρε μας κι' ἐμένα, Λευτέρη, στὸ δικό σου τὸ μπαλόνι
σὰν τοῦ μύθου τὴν χελώνη
νὰ πετάξωμε κι' ἐρεῖς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἰτὲ στοῦ Χρυσικοπούλου, στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν,
ἐκεῖ πλοῦτος κωμημάτων
καὶ πληθὺς ἐμπορευμάτων
σὰς καλεῖ παντοειδῶν.

Ἀγοράζετε πρὸ πάντων τὰ νεώτερα καπέλα,
ποῦ μ' αὐτὰ μικρῶν μεγάλων καπελώνονται τσερβέλα.